

THE CATS

Volendam, dat nauwelijks 12.000 inwoners telt, heeft een grote traditie op muziekgebied. Zijn operakoor is tot ver over onze landsgrenzen heen beroemd en thans herbergt de vissersplaats aan de voormalige Zuiderzee ook het neusje van de zalm op beatgebied. Er zijn in deze plaats elf beatgroepen, maar The Cats hebben de grootste aanhang. Wie het ledenbestand van hun fanclub "The Cats Clan" nagaat, merkt trouwens dat heel Noord-Holland goed vertegenwoordigd is. Lange tijd hebben The Cats hoofdzakelijk in Noord-Holland gespeeld en er is zelfs een plaatsje, Venhuizen, waar ze zo vaak zijn geweest en zoveel aanhang hebben, dat er over "Catsdorp" wordt gesproken. The Cats - Cees Veerman, zang en sologitaar; Piet Veerman, zang en sologitaar (wisselt met Cees); Theo Klouwer, drums; Jaap Schilder, slaggitaar en Arnold Mühren, basgitaar - zijn nu in heel Nederland zeer populair.

Van oorsprong bestaan The Cats uit twee groepjes van twee waaraan later een drummer werd toegevoegd. Cees Veerman en Arnold Mühren ontmoetten elkaar "muzikaal" voor het eerst als leerlingen van de mulo. Ze waren beiden in het bezit van een gitaar. Na een periode van vlijtige gitaarstudie brak de dag aan waarop het duo op een Sint Nicolaasfeest "in het openbaar" mocht optreden. Vol spanning en nervositeit gaven de twee vrienden voor de hele school imitaties weg van Elvis Presley.

Jaap en Piet zijn de andere twee, Jaap Schilder en Piet Veerman. Het zijn twee neven van elkaar, volle neven, want hun moeders zijn zusters, dochters van wijlen "Krelis de Koster", en Jaap en Piet worden, hoewel ze met kaarsenstokken en vullen van ampullen niets te maken hebben, Jaap en Piet Koster genoemd. Dat is in Volendam allemaal heel gewoon, ook voor de ouders zelf, die hun zoons Jaap en Piet, toen deze later naarstig oefenden op de gitaar en daarbij zongen, noemden met een variant op de Everly Brothers: "Everly Kusters".

Zoals ook Cees en Arnold een snaarinstrument bezaten, waren ook Jaap en Piet bedacht met een gitaar. Jaap kende er al wat van en dat bracht ook "trek" bij Piet. Jaap werd Piet's leermeester en hij had in neef Piet een heel leergierige leerling, die de materie gauw doorhad. Piet is nu de sologitarist van The Cats.

Nadat Cees en Arnold in het bandje van "Spruitje", de dansleraar, hun drift naar muziek maken hadden uitgeleefd en medewerking verleenden op de avond van de prijsuitreiking van de spectaculaire Volendamse wielerronde, kwam het moment waarop de grote vraag moest worden beantwoord door Cees en Arnold: zullen we met Piet en Jaap een ensemble gaan vormen? Nu lachen The Cats erom, maar die vraag had toen betrekking tot het gewone menszijn. Men dacht n.l. van elkaar dat men aan elkaar een hekel had! Er moest een stemming aan ta pas komen; de zaak viel ten gunste van een samengaan uit en al rap bleek, dat men uitstekend met elkaar overweg kon!

Als "The Mystic Four" werkten de vier jongens mee bij bepaalde gelegenheden. Er werd hard gewerkt en als dit gebeurt op het gebied der muziek door muzikale lieden dan volgt er haal logisch vooruitgang. Arnold was een van de eersten van het dorp die hun gitaar tot een elektrische ombouwden. Hij werd daar zo bedreven in dat hij er toe overging zelf complete gitaren te maken met behulp van de machines en spullen in de meubelfabriek van zijn oom Arnold, die tot hem zei: "Je bent oud en wijs genoeg om voorzichtig te doen, maar tel eerst je vingers, want dan weet je vlugger hoeveel je er kwijt bent aan de machines!" Jaap Schilder

-kocht-

kocht de oude versterker van de voetbalvereniging op en men nam vooreerst de wanklanken die het apparaat voortbracht maar voor lief. Tegenwoordig beschikken The Cats over een elektronische apparatuur om "U" tegen te zeggen. De drie gitaren, die door Jaap, Piet en Arnold worden bespeeld, hebben ieder hun eigen versterker met bijbehorende luidsprekers. Als zanginstallatie gebruiken zij een Duits studiomengpaneel dat speciaal voor hen is gebouwd, een Amerikaans galmsysteem en eveneens een Amerikaans luidsprekersysteem. Uit een ordeloze wirwar van draden weet Arnold - die een technische knobbel heeft - haarfijn de weg en hij is in Volendam dé vraagbaak voor collega-bandjes, die bij moeilijkheden met hun spullen Arnold raadplegen.

Voor The Mystic Four, die hun naam inmiddels hadden veranderd in The Blue Cats, brak nu een minder gemakkelijke tijd aan toen Jaap, Piet en Cees in dienst moesten. Telkens gokten de jongens erop, dat ze allemaal bij elkaar zouden zijn als er een afspraak voor een optreden werd gemaakt. Eén keer liep het lelijk fout! Er moest in Edam worden gespeeld en soldaat Piet, die een paar daagjes had "op te knappen", zou juist voor het weekend vrij geweest zijn, als hij niet uit zijn cel was ontsnapt om te gaan zonnebaden. Piet werd in zwembroek gesnapt en de vrienden moesten het in Edam zonder hun sologitarist doen. Het werd zo'n flop dat ze zich er nu nog voor generen!

Drummer

Tegelijk met de naamsverandering van Mystic Four in Blue Cats werd de groep aangevuld met een vijfde man, drummer Cees Mooyer. Deze heeft het bij de groep niet zo erg lang uitgehouden; al gauw werd hij opgevolgd door de huidige drummer, Theo Klouwer, om precies te zijn op 30 april 1964. Het eerste optreden, na maanden van voorbereiding, was op 17 januari 1965 in Purmerend.

In deze samenstelling en onder naam The Cats kwamen de vijf Volendammers via diverse talentenjachten als vanzelf tot de opname van de eerste plaat. Dat was in de zomer van 1965. Titels van deze eerste Cats-single: "Jukebox"/"Goodbye my love" (A53105). Er kwam een tweede plaatje: "Somewhere over the rainbow"/"I'm ashamed to tell" (M 650811) en een derde: "Ave Maria no morro"/"A fool never learns" (M651231). Nog steeds is er grote vraag naar deze drie singles, maar het is heel moeilijk er nog aan te komen. De drie platen - die in Noord-Holland goed verkocht werden - werden uitgebracht door een heel klein platenmaatschappijtje wat inmiddels ter ziele is gegaan. Het waren weinig opvallende, niet zo erg goed opgenomen singles. Toen besloot manager Jan "Tuf" Buys over te stappen naar een andere platenmaatschappij. Hij koos Bovema in Heemstede en kwam daar in een "echte" platenstudio terecht. Al gauw werd de vierde single, ditmaal op het Imperial-label, uitgebracht: "What a crazy life"/"Hopeless try" (IH-709). Het werd de eerst hit van The Cats en na hun TV-debuut in Moef Ga Ga op 28 januari 1967 behaalde "What a crazy life" de veertiende plaats van de hitparade en bracht hij zestien weken in de top-40 door. Een bijzonder groot succes voor een nieuwe groep!

De populariteit bleef gestadig doorgroeien: eerst alleen in Noord-Holland, maar dan langzamerhand, dank zij een goed repertoire, voortreffelijk stemmenmateriaal een een niet te onderschatten plugging bij radio en televisie kreeg de groep landelijke bekendheid, en de naam "The Cats" betekende opeens iets in ons hitwezen. Er werd zelfs al heel gauw een naam bedacht voor de muziek van The Cats, want ex-DJ van Radio Veronica Joost de Draayer noemde het "palingsound" en dat is een predikaat waar The Cats nu nog vaak mee "gehandicapt" zijn.

Tweede hit

"What a crazy life" was nog niet "uitgelopen" of er kwam een tweede hit, ditmaal "Viva l'amour"/"But tomorrow" (IH-726). Niet zo'n groot succes overigens. Anders ging het met de volgende plaat, "Sure he's a cat"/"Without your love" (IH-733), mede ook door de flipside, welke Cees Veerman-compositie door o.a. Frans Krassenburg werd opgenomen. "Without your love" is een van de meest gevraagde Cats-songs voor de radio-verzoekplatenprogramma's alsmede tijdens een zaaloptreden van The Cats. Met "Sure he's a cat" braken The Cats goed door. Er werden ongeveer 45.000 exemplaren van verkocht. Aan het eind van het jaar verscheen "What is the world coming to" met als B-kant het door Jaap Schilder gecomponeerde "How could I be so blind" (IH-759). Aan het eind van 1967 verscheen onder de titel "Cats as Cats can" de eerste LP van de groep, een plaat waaraan maandenlang was gewerkt. Het resultaat was er dan ook wel naar: een dozijn uitstekende nummers, langzame, snelle, droevige en vrolijke werkjes, kortom, een plaat vol afwisseling, mede ook door verschillende solozangers. Eén nummer stond erop waaraan - naar alle waarschijnlijkheid - een hitsingle verloren ging: het door Piet Veerman gecomponeerde "Love of the common people". Enkele maanden later verscheen er weer een nieuwe single: "Turn around and start again"/"Remember the good times (IH-781)". De B-kant was weer van de hand van Cees Veerman.

Tot nu toe bevatten alle A-kanten van de Catssingles komposities van de hand van David and Jonathan (Greenaway and Cook). De samenwerking tussen de Volendammers en dit Engelse popduo is heel toevallig begonnen. Op zoek naar een A-kant voor hun eerste single vonden The Cats een bandje van een onbekend Canadees groepje met daarop "What a crazy life". Toen bleek dat de componisten daarvan Engelsen waren en verbonden aan dezelfde platenmaatschappij als The Cats (EMI, oftewel Bovema in Holland) was het contact gauw gelegd. David en Jonathan hebben hun Hollandse hitvertolkers in Amsterdam ontmoet en bleken zeer over de prestaties van The Cats te spreken te zijn. Jonathan verklaarde: "We zijn steeds weer erg benieuwd wat The Cats van onze songs gemaakt hebben. Het is altijd een blijde verrassing, mooier dan we onszelf voorgesteld hebben. De arrangementen (van Wim Jongbloed) zijn uitstekend". Dat de opvattingen van David and Jonathan en The Cats nogal ver uit elkaar lagen, bleek

-bijvoorbeeld-

bijvoorbeeld uit "Sure he's a cat". Dat is door de Engelse Mersey's, geproduceerd door de komponisten, heel lijk op de plaat gezet, terwijl The Cats er een snel, krachtig nummer van gemaakt hebben.

Doorbraak

In de zomer van 1968 kwam eindelijk dé grote doorbraak, toen lukte het The Cats om door te dringen tot de top-5. Het door Piet Veerman gezongen "Times were when" (met als B-kant "I like the way") (IH-805) werd de grootste hit tot dan toe. De plaat stond vier weken op de tweede plaats. "Times were when" was voor Bovema aanleiding de groep een onderscheiding te geven. Dat gebeurde tijdens een tocht met een botter op het IJsselmeer. Omdat men de verkoopcijfers niet met zekerheid kon zeggen, werd er geen gouden plaat voor 100.000 exemplaren uitgereikt; ze kregen een semi-gouden aansteker met inscriptie.

Van nu af aan ging het snel en werden The Cats een van 's lands populairste groepen. Hun volgende plaat "Lea"/ "I gotta know what's going on" (IH-824) was de eerste Catsplaat die de eerste plaats van de hitparade haalde. Het door Arnold Mühren gecomponeerde, gevoelige lied kwam op 23 november 1968 op de eerste plaats en hield daar twee weken stand. "Lea" bleef 22 weken in de top-40. De plaat werd enorm verkocht, zo goed, dat het de eerste gouden plaat in de Nederlandse popbusiness werd. De uitreiking van de gouden "Lea" had plaats op dinsdag 4 maart 1969. Bovema-directeur G.M. Oord overhandigde The Cats én hun manager Jan Buys de begerenswaardige plak in Club '67 in Amsterdam.

"Full prof"

Na al deze successen was het voor de jongens niet meer mogelijk om hun hobby met hun werk te combineren. Na lang wikken en wegen werd besloten om met ingang van 1 februari 1969 "full prof" te worden. Nu konden zij ook gevolg gaan geven aan een uitnodiging uit Zweden om daar een aantal optredens te verzorgen. Op 26 maart vertrokken ze met een KLM-toestel naar Stockholm, waar ze de eerste avond slechts voor 50 man publiek speelden, maar dat werd de volgende dagen wel beter. De 8ste april keerden ze op Schiphol terug, waar een groot aantal fans hen enthousiast begroette. Over het algemeen was de tournee redelijk geslaagd te noemen. Het had nog mooier geweest als ze er heen gegaan waren en er een plaat wat eerder was uitgebracht en een hitje was geworden. Dan hadden misschien méér Zweedse tieners The Cats gekend en trokken ze misschien méér publiek.

Eind 1968 verscheen de tweede LP van The Cats onder de simpele titel "Cats", met wederom een keur van songs en op verzoek van vele fans ook "Vaya con dios", de evergreen die de groep al jarenlang in de zaal speelt. Drie verschillende solozangers zijn er op deze LP te horen: Cees ("Rainbow tree", "Lies", "Anonymous mr. Brown", "Daybreak", "I gotta know what's going on", "Remember the good times" en "I feel good, I feel bad"), Piet ("Lea", "In my room", "Excuse me" en "Times were when") en

-Arnold-

Arnold ("I've always tried to understand"). De LP bereikte een verkoopcijfer van ongeveer 40.000. Op 12 augustus 1969 werd hen daarom op de Pier van Scheveningen een gouden LP aangeboden door de burgemeester van hun woonplaats. Deze gouden langspeler was wederom een primeur want nooit eerder kreeg een Nederlandse popgroep een gouden LP!

De opvolger van "Lea" werd weer door Arnold Mühren geschreven: "Why". Deze plaat kwam binnen op de 8ste plaats van de hitparade en stond een week later één, waar hij vijf weken stand hield. Een gouden plaat is het nog niet; er zijn ongeveer 98.000 exemplaren van verkocht. De B-kant "Mandy, my dear" was van de hand van Jaap Schilder. Nummer van de plaat: IH-852.

Dezelfde augustusmaand van '69 waarin de Cats werden onderscheiden met een gouden LP werd de volgende single - "Scarlet ribbons"/"Today" (5C.006.24070) uitgebracht. De A-kant was géén eigen compositie, het werd in het verleden o.a. al eens opgenomen door Harry Belafonte. De B-kant was ditmaal een nummer van drummer Theo Klouwer. "Scarlet ribbons" kwam niet op de eerste plaats van de hitparade, het kwam niet hoger dan "slechts" een derde plaats.

Amerika

Augustus '69 was ook de maand van de Amerikaanse reis van The Cats, op uitnodiging van de California Holland Club. De groep vertrok in de nacht van 20/21 augustus naar Los Angeles, tesamen met een uitgebreide groep andere Nederlandse artiesten, w.o. Tante Leen, Johnny Jordaan, Bueno de Mesquita e.a. Helemaal volgens plan verliep de reis echter niet. Door diverse nare omstandigheden miste de groep enkele afspraken. Er werd ook een bezoek gebracht aan Las Vegas, de vermaarde uitgaansstad, aan Disneyland en tevens namen de Volendammers deel aan een tonijnvangst op de Stille Oceaan.

Najaar 1969 verscheen de derde LP van The Cats, onder de titel "Colour us gold" (5C. 054.24078). Ook hierop weer een uitgebreid en afwisselend repertoire met als grote uitschieters "Songs we sang" (gezongen door Arnold), "Blue horizon" (gezongen door Cees), "Shaving cream" (een Iers volksliedje, gezongen door Piet) en "Why baby why", een fantastische opname waarin Piet de boventoon voert. Met een selectie uit deze LP maakte de AVRO-televisie met The Cats een een half uur durende kleuren TV-film, onder de titel "Portret van The Cats" - grotendeels opgenomen in Volendam - welke op 15 november werd uitgezonden.

Aan het eind van het jaar '69 werd bekend dat "Colour us gold" eveneens het magische getal van 25.000 had bereikt en dus voor goud in aanmerking kwam. Er waren er - nog geen drie maanden na de release - meer dan 40.000 van verkocht. Tevens kregen de succesvolle Volendammers een Edison toegekend. Met hun single "Marian"/"Somewhere up there" (5C.006.24120) als nummer één op de hitparade besloten The Cats het voor hen zo succesvolle jaar 1969.

"Somewhere up there" was de eerste compositie van Piet.

Hysterisch

Hoewel hun geboorteplaats zelf nog wat terughoudend tegenover hun muziek staat, oogstten zij tijdens hun optreden in het land een laaiend enthousiasme. Vooral in Noord-Holland gaat het vaak bijna hysterisch toe. Men ziet de jongens en meisjes aan het eind van het optreden gewoon boven op elkaar schouders staan of zitten. Niet dat ze vernieling aanrichten, maar hysterisch is het wel. En dat is wel leuk. Je weet soms niet wat je ziet. Maar na het optreden is het gelijk weer afgelopen. Zo hoort het ook.

Toen de groep, die inmiddels 550.000 singles en ruim 150.000 elpees van zich zag verhandeld, eens wat minder goed op dreef was, kregen ze de wind van voren. "Gooi je gitaar maar in de haven, maar poets hem eerst even op" luidde een advies uit de zaal. Ze hebben het niet gedaan. De gitaren bleven voor het nageslacht bewaard, ongetwijfeld tot grote voldoening van een slordige 3 miljoen geregelde luisteraars.

Uitgave: Fanclub "The Cats Clan"

Oudheusdenstraat 18
BADHOEVEDORP

Stencildruk: Print Produktions, een onderdeel van
Lendoflut Hipkodoral Produktions 1970 - Dordrecht